

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Plezzutta, 18 - tel. 3177
PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250
Letna naročnina L. 2.500
Letna inozemstvo L. 3.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XIX. - Štev. 9 (939)

Gorica - četrtek, 2. marca 1967 - Trst

Posamezna številka L 50

LETO VERE 1967-68

Dne 29. junija letos, na praznik svetih apostolov Petra in Pavla, se bo pričelo »leto vere«, ki bo trajalo do istega dneva leta 1968. Ta papeževa odločitev je bila sporočena krščanskemu svetu 22. februarja, ko Cerkev praznuje Stol sv. Petra. Dasi se iz zgodovinskih virov ne da točno ugotoviti leto smrti prvakov apostolov sv. Petra in Pavla — po pričanju sv. Klementa in Tacita se je to zgodilo v Rimu za časa Neronovega preganjanja kristjanov med leti 64 do 68 — se je sv. oče Pavel I. odločil za letnico 67, kot je to storil pred sto leti njegov predhodnik na Petrovem prestolu Pij IX. Letos bomo torej praznovali 1900 let mučeništva prvega papeža sv. Petra in apostola narodov sv. Pavla.

PETER SKALA CERKVE

Peter je bil tisti — tako govori sv. oče Pavel VI. v apostolski ekshortaciji »Petrum et Paulum apostolos« — kateremu je sam nebeski Oče razodel, da je Jezus Sin božji, Učenik in Zveličar, od koder prihaja do nas vsa milost in resnica ter naše zveličanje; na Petrovo vero je naš Gospod sezidal svojo Cerkev; po govoru v Kafarnaumu, v katerem je Kristus napovedal sv. Evharistijo, so ga skoraj vsi učenci zapustili, sv. Peter pa je z ostalimi apostoli ostal zvest ter izjavil, da je Kristus pravi Bog. Zato se je pa tudi Kristus zavzel zanj po vstajenju, kljub njegovi trikratni zatajitvi, jamčil za njegovo vero ter ga potrdil za pastirja zaupanih mu ovc.

Kaj naj bi mogli zato nuditi sv. Petru v njegovo čast lepšega kot vero, ki je vir našega dušnega zveličanja, kaj ga prositi zase, kot prav to neomajno vero, in mu kaj obljubiti, če ne, da bomo po opozorilu sv. Petra »hodili trdni v veri« (1 Petr 5, 8)?

PAVEL IN NJEGOVA VERA

Drugi oznanjevalec vere pa je bil sveti Pavel, učitelj narodov. On je pokazal na vero kot začetek in podlago odrešenja, on zatrdil, da brez vere Bogu ni mogoče biti všeč, on mojstrsko opisal dejanje vere in njen pomen za včlanjenje v Kristusovo skrivnostno telo, ki je Cerkev.

Kako bi mogli misliti na tega velikana vere, ne da bi ga istočasno prosili za milost, da se bodo vsi kristjani spet povežali v isti veri, istem upanju in isti ljubezni, ki preveva Kristusovo skrivnostno telo? In kako se ne bi ob njegovem vzgledu čutili dolžne, da tudi mi z apostolskim pogumom in misijonsko zavestjo izpričamo tisto vero, ki jo je on z besedo, s spisi, z vzgledom in lastno krvjo nam posređoval ter Cerkev in svetu oznanil?

Zato sv. oče to pot, ko se spominja devetnajste stoletnice mučeniške smrti teh dveh junakov vere, ne namerava poklanjati krščanskemu občestvu kakih posebnih duhovnih dobrot, temveč prositi za nekaj, kar je istočasno preprosto in veliko: slaviti prvaka apostolov s pristnim in iskrenim pričanjem tiste vere, ki jo je Cerkev od njiju prejela in jo sedaj nezmotljivo razlaga. Vsi, ki se čutijo kristjane, naj bi svojo vero poživili, jo očistili, jo oznanjali. To dejanje vere naj bo posamično in skupinsko, svobodno in zavestno, ponižno in brez dvoličnosti. Kaj moremo nuditi spominu, slavi in povezanosti s sv. Petrom in Pavlom lepšega kot prav tisto vero, ki smo jo od njiju podedovali?

NEVARNOSTI ZA PRAVO VERO

Današnji svet je ponosen na svoj nesluhtni razvoj ter na svoje posege v vesoljstvo. Vse to ga po papeževih besedah napolnjuje s pretirano samozavestjo in vodi k zanikanju Boga in pozabi nanj. Ta propad verskega čuta prinaša nujno seboj moralno in družabno neuravnoteženost, v kateri je človek bičan od kalnih strasti ter neutišljive tesnobe. Je pač tako, da kjer manjka Bog, tam manjka tudi zadnji razlog stvari, manjka jasnost v mišljenju ter moralni zakon, ki je nuj-

no potreben za red v človeški družbi.

In prav v času, ko je čut za vero med ljudmi že itak oslabiljen, se dogaja, da hočejo nekateri zanesti v katoliški nauk drzne teološke trditve, ter se dajo vplivati od posvetne filozofije, sklicujoč se na pretvezo, da je treba versko misel prilagoditi mišljenju sodobnega človeka, sv. pismu odvzeti njegov sveti in zgodovinski značaj, Cerkev pa odreči njeno učiteljsko vodstvo. Vse to zavijajo v tako imenovani »pokoncilski« duh. Le kaj bo še ostalo, se zaskrbljeno sprašuje sv. oče, od naše vere in božjih kreposti, če bi se uveljavilo to neplodno in samovoljno tolmačenje cerkvene misli in njenega izročila?

Zato je nujno potrebno, da svojo vero utrdimo s študijem koncilskih dekretov, ostanemo zvesti nauku Cerkev ter da damo Jezusu Kristusu, božjemu Sinu, izvršilu našega odrešenja, ponižno in istočasno navdušeno zagotovilo: »Gospod, jaz verujem!«, verujem s pristankom razuma in volje v Njegovo besedo, v Njegovo osebo in v Njegovo rešiteljsko poslanstvo, opirajoč se na pričevanje vere, ki sta nam ga zapustila sv. Peter in Pavel s svojo mučeniško smrtjo.

ZELJA SV. OCETA

V »leto vere« 1967-1968 naj bi se zato v spomin prvakov apostolov zbrali na dan, ki ga sami določijo, v vsaki stolnici, župni cerkvi in v kapelah raznih redovnih skupnosti duhovniki s svojim škofom, redovniki in redovnice, gojenci katoliških zavodov, člani apostolskih organizacij ter sploh vsi versko čuteči župljani, da slovesno in s poudarkom opravijo dejanje vere.

Sam sv. oče hoče letos 29. junija na slovesen način odpreti »leto vere«, potem bo pa skrbel, da bo to leto polno raznih slovesnosti ter pobud, ki naj pripomorejo k poglobljenemu študiju vere, odstranijo grozeče zmote, pravilno pojasnjujejo vsebino svetih knjig na podlagi svetih kriterijev, utrdijo notranje življenje ter vodijo k dejavnemu pričanju tiste svete vere, »katere ni mogoče ugajati Bogu« in po kateri upamo doseči obljube večnega zveličanja.

—ak

UMOR KENNEDYJA znova razburja duhove

Dne 22. novembra lani so minila tri leta, kar je bil v teksaškem mestu Dallasu umorjen severno-ameriški predsednik John Kennedy. Posebna komisija pod vodstvom predsednika ameriškega vrhovnega sodišča Warrena je nato čez nekaj mesecev objavila rezultate preiskave in zatrdila, da je bil Lee Oswald edini in osamljeni ubijalec, ki da ni imel pomočnikov pri izvedbi atentata in ni imel vzroka za uboj Kennedyja.

Toda dvom o pravilnosti teh ugotovitev je ostal. Preveč je bilo namreč znakov, da Oswald ni bil edini ali pa sploh ne morilec ameriškega predsednika. Njegovo življenje od poletja do pozne jeseni leta 1963, ko se je atentat izvršil, je prepolno nejasnih, nenavadnih in nasprotujočih si nepojasnjenih dogodkov.

Na primer, Warrenovo poročilo ni posvetilo nobene pozornosti Oswaldovemu bivanju leta 1963 v mestu New Orleans. Tam je javno nastopal kot pristaž kubanskega diktatorja Castra. Iz New Orleansa je odšel v Mehiko in ondi zaprosil na kubanskem poslaništvu za »tranzitni vizum« v Sovjetsko zvezo. Vizuma ni dobil, pa se je vrnil v ZDA.

In sedaj pride najbolj zanimivo! Medtem ko je bil Oswald v Mehiki, se je v Texasu pojavil »drugi Oswald«. Ta »drugi Oswald« se je ljudem kazal in predstavljal kot Oswald, si lastil njegovo življenje, pred pričami kupoval naboje za puško, odhajal na strelišče, kjer se je vadil v streljanju, se vozil z avtomobilom (pravi Oswald ni znal šofirati) ter plačeval po barih pivcem pijačo. To se je dogajalo še pozneje, ko se je resnični Oswald vrnil iz Mehike v Texas, vendar se je pojavil vedno tam, kjer pravega Oswalda v tistem trenutku ni bilo.

Warrenova komisija je bila o vsem tem seznanjena, pa se ni niti toliko potrudila, da bi ugotovila, zakaj je obstajal »drugi« Oswald. Danes so številni kritiki Warrenovega poročila prepričani, da se je pravi Oswald mudil v New Orleansu in Mehiki zato, da je lahko istočasno nastopil Oswaldov dvojnik, ki naj bi bil resnični morilec Kennedyja, pravi Oswald pa naj bi policijo spravil na napačno sled in omogočil pravočasen pobeg atentatorju.

NASTOP JAVNEGA TOŽILCA GARRISONA

Prav iz New Orleansa pa so prišle te dni senzacionalne vesti, ki utegnejo zadati Warrenovemu poročilu smrtni udarec in pokazati Kennedyjev umor v čisto novi luči.

Okrajni javni tožilec v New Orleansu, Jim Garrison, je presenetil vso svetovno javnost z izjavo, da na svojo roko raziskuje Kennedyjev umor, da predsednika ni ubil Oswald, temveč je bil žrtev dobro premišljene zarote, pri kateri naj bi sodelovali proticastrovski revolucionarji, da bo kmalu prišlo do aretacij in da zadeve ne misli izročiti zvezni tajni policiji FBI, ki bi vso stvar pustila zvedeneti kot se je to že zgodilo z Warrenovim poročilom.

Tožilec Garrison je svojo oko vrgel zlasti na Davida Ferrija, ki je bil lastnik majhne družbe za posojanje letal v New Orleansu. Od prvega dneva po umoru Kennedyja ga je sumil, da je s svojim letalom odpeljal Kennedyjeve morilce iz Dallasa. Dejansko je bil Ferrie na dan umora zdoma in po »opravkih« v Texasu. Kot rečeno, morilci naj bi bili iz vrst kubanskih beguncev. Seveda niso delali na svojo roko, temveč po naročilu. Šlo je torej za resnično zaroto. Garrison trdi, da nihče izmed osumljenih ni bil v službi ameriške vlade ali tujih sil. Je šlo torej za zaroto ameriških desničarskih krogov, za zaroto texaških bogatašev, za zaroto rasistov z ameriškega juga, ki so hoteli preprečiti uresničevanje novih zakonov o državljskih pravicah ali za zaroto mafije, ameriškega podzemlja, ki je hotelo preprečiti nadaljevanje široke akcije proti gangsterski dejavnosti?

Naj bo že kakorkoli, po mnenju tožilca Garrisona Lee Oswald sploh ni streljal na Kennedyja. Saj se je ugotovilo, da je policija našla v petem nadstropju skladišča šolskih knjig v Dallasu, od koder naj bi bili padli usodni strelji, puško mavzerico kalibra 7,65, pa potem položila na njeno mesto Oswaldovo puško italijanskega izvora tip carcano 6,5. Zakaj ta zamenjava?

Vsekakor je bil pilot David Ferrie za tožilca Garrisona ključna postavka v njegovi preiskavi. Rad bi ga bil že zdavnaj aretirali, a ga ni mogel, ker ga je Warrenova komisija proglasila za nedolžnega. Sedaj pa je imel nove indicije. Bil je odločen v bližnjih dneh Ferrija zaslišati.

Pa se je ponovilo, kar je značilno za nepojasnjeni umor iz Dallasa. Vsi, ki skušajo dogodke v Dallasu pojasniti drugače kot uradni dokumenti iz Warrenovega poročila, drug za drugim umirajo v najbolj čudnih in nepojasnjenih okoliščinah. Stirinajst takih prič je že bilo na eden ali drug način

odstranjenih, drugi pa so bili s fizičnim nastopom in z grožnjami prisiljeni k molku ali primorani, da so se preselili na stotine in tisoče kilometrov proč od kraja zločina.

Pilot David Ferrie je postal 22. februarja petnajsta skrivnostna žrtev. Našli so ga mrtvega na njegovem lastnem stanovanju, zraven na nočni omarici pa uspalvalne praške. Umor, samomor, naravna smrt? Zdravniški izvedenec se je odločil za naravno smrt. Ferrie naj bi bil umrl na posledicah krvavenja v možganih. Toda vprašanje ostane: zakaj je umrl prav sedaj, ko bi moral pred preiskovalnega sodnika?

VEDNO VEČ VPRAŠANJ BREZ ODGOVORA

Do sedaj so namreč policijski izvedenci v zvezi z omenjenimi nenavadnimi smrtmi več kot enkrat objavili, da je šlo za prometno nesrečo, srčno kap ali pa samomor, medtem ko so časnikarji vedeli povedati vse kaj drugega.

Tako velja omeniti časnikarja Kötheja in Hunterja ter odvetnika Howarda. Ti so se dva dni po Kennedyjevi smrti sestali z nekim Georgom Senatorjem, potepuhom, ki je živel pri Oswaldovem morilcu Rubyju. Kaj so zvedeli, ni znano; ve se pa, da je Hunterja samo nekaj ur kasneje zadela krogla v srce, ko je bral kriminalen roman. Po uradni verziji ga je po nesreči ustrelil neki njegov prijatelj policist, ki se je šel z njim »ravbarje in žandarje«. Čez nekaj mesecev se je Hunterju pridružil Köthe; našli so ga zadavljeno. Howarda, ki je bil prvi Rubyjev odvetnik, so 27. marca pripeljali v bolnišnico, kjer je nekaj ur kasneje umrl. Uradno pojasnilo: srčni napad. Zanimivo pa je, da Howardovega trupla niso raztelesili. Zakaj ne? Nekemu policaju je v razgovoru z njegovimi prijatelju ušlo, da so ga likvidirali, ker je preveč govoril.

Časnikarka Kilgallen je Rubyja dobro poznala. Bila pa je neprevidna in rekla, da namerava vso »zadevo ponovno načeti«. Našli so jo mrtvo, ker da je uživala preveč alkohola in pomirjevalnih sredstev. William Whaley je bil tisti, ki je kot taksist prepeljal Oswald od kraja umora do njegovega stanovanja. Umrli je pri »prometni nesreči«. Thomasa Killama so našli s prerezanim vratom. Bil je mož ene od žensk, ki so nastopale v Rubyjevem nočnem lokalu. Revija »Ramparts« trdi, da se je preveč zanimal za dalaški umor in da ga je dala ubiti ameriška zvezna policija FBI. Edward Benavides je bil priča umora policijskega agenta Filippita, ki je hotel aretirati Oswalda. Odkar so streljali na njegovega brata Dominga in ga ubili, se skriva, ker je prepričan, da so hoteli odstraniti njega. In tako bi lahko našli še ostale smrtne primere teh nezaželenih prič, ki so vsi skrivnostni. Omenimo še Jacka Rubyja samega! Ta je umrl 3. januarja letos. Rečeno je bilo, da je imel hitrega raka, a podlegel da je pljučni trombozi.

Mar ne vzbuja nenavadna smrt tolikih oseb dvom v verodostojnost Warrenovega poročila, da potrjuje Garrisonovo sumnjo, in da je šlo v Dallasu za pravo zaroto zoper pokojnega predsednika Kennedyja?

Položaj narodnih manjšin v Sovjetski zvezi

Stalin je ves čas svoje vlade zagrizeno izvajal politiko rusifikacije vsega sovjetskega ozemlja. Med posameznimi narodi Sovjetske zveze se je močno poznalo, kako jim je škodovala tridesetletna Stalina diktatura. Moskovski centralizem do njegove smrti ni popustil; najbolj se je še ohranila židovska kultura in pismenost.

Do diktatorjevi smrti se je začel prehod na boljše. Kako hud je bil ruski pritisk v Ukrajini, se more presoditi po tem, da se je šele v letu 1957, to je štiri leta po Stalinovi smrti, začelo obračati na boljše. Na zunaj se je sprememba pokazala s tem, da so ruski filmi začeli dobivati spremeno besedilo v ukrajinsčini. Na univerzi v Kijevu so do tedaj smeli predavati o ukrajinski zgodovini in književnosti le v omejeni obliki, ali pa celo nič. Studij ukrajinsčine je popustil v tolikšni meri, da v letu 1957 kijevska univerza ni imela gradiva za slovar ukrajinskega jezika in so morali ponatisniti slovar iz leta 1907, dasi se je jezik med tem zelo obogatil in tudi spremenil. Šele leta 1962 so izdali prvi rusko-ukrajinski slovar; izšel je v več zvezkih in je bil prvi po oktobrski revoluciji leta 1917. Vendar še do sedaj v Kijevu niso prejeli dovoljenja, da bi izdali podobne ukrajinske slovarje za druge jezike. Počasi tudi naraščajo izdaje ukrajinskih izvirnikov. Dasi štejejo Rusi samo 18 odstotkov prebivalstva, so vendar izdali v Kijevu zanje 3.893 knjig, dočim jih je v ukrajinskem jeziku izšlo 3.844. Najbolj pa Ukrajince boli, da v Ukrajini pada šte-

vilo ukrajinsko govorečih.

Podobno se izgublja domači jeziki v drugih ruskih republikah. Kazakstan je med največjimi zveznimi republikami, toda domačinov, ki govore rodni jezik, je samo še 30 odstotkov. Kirgiška republika se še ponaša, da govori kirgiščino še 40 odstotkov prebivalcev. Na univerzi v Taškentu je 60 odstotkov slušateljev Rusov, v Alma Ata celo 70 odstotkov. Po Stalinovi smrti so v Azerbejdžanu odredili, da mora biti turščina glavni jezik, toda v letu 1962 so rusščino spet izenačili z domačim jezikom.

Moskovski krogi so se zelo razburili, ko je armenski pesnik Robert Karapetian javno napadel uradno režimsko trditev, češ da morajo biti umetnine po obliki sicer nacionalne, po vsebini pa socialistične. Karapetian pa je trdil, da je bila armenska literatura v preteklosti in sedaj vedno po obliki in tudi vsebini samo nacionalna, če je hotela res biti armenska. Partijski dogmatiki so mu seveda zamerali, nekaj ruskih pisateljev pa se je njegovim nazorom priključilo. Kavkaška republika Dagestan ima pesnika Ahmeda Agajeva; sam se je odločil za rusščino in potem pozval še ustvarjalce drugih narodnosti in manjšin, da naj se enako odločijo. Kmalu se je izvedelo, da je Brežnev pobudo Agajeva zelo pohvalil, vendar je celo ruski pesnik Vladimir Soluhin javno zavrnil nazore in predloge Agajeva ter svaril pred asimilacijo, ki bi rusko in tujerodno kulturo samo osiromašila.

Skupno romanje v Slovenijo

od ponedeljka, 10. julija do četrta 13. julija 1967

Tržaški duhovniki vabimo drage rojake na skupno romanje v Slovenijo: v Maribor, Ptuj, v Ljubljano in na Brezje. Obiskali bomo grob svetniškega škofa Antona Martina Slomška, tri Marijina svetišča ter cerkev sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.

SPORED ROMANJA

Ponedeljek, 10. julija: ob 7.30 odhod avtobusov izpred sodne palače v Trstu preko obmejne prehode pri Fernetičih v Ljubljano. Ob 14.25 (po srednjeevropskem času) prihod v Maribor, razmestitev po hotelih, kosilo, nato prosti čas. Zvečer skupna sv. maša pri Slomškovem grobu v Marijini baziliki. Večerja in počitek.

Torek, 11. julija: romanje na Ptujsko goro, kjer bo skupna romarska pobožnost. Kosilo v restavraciji na ptujskem gradu. Ogled mesta in slovite vinske kleti, povratek v Maribor, tam večerja in počitek.

Sreda, 12. julija: Izlet na Pohorje in v Rogaško Slatino, kjer bo kosilo. Popoldne prihod v Ljubljano, tam skupna sv. maša v cerkvi sv. Cirila in Metoda. Večerja v hotelu »Lev«, prenočitev v Ljubljani.

Četrtek, 13. julija: romanje na Brezje, kosilo na Bledu. Povratek preko Ljubljane v Trst.

Stroški romanja: vožnja, cestnina, hrana in prenočišče, ogled vinske kleti s prigrizkom, izlet na Pohorje: 19.500 lir. Ob prijavi je treba plačati 5.000 lir in pokazati veljavni potni list.

Vpisovanje: prične se to nedeljo, 5. marca, in se zaključuje na belo nedeljo, 2. aprila. V primeru, da bodo razpoložljiva mesta zasedena že pred napovedanim rokom, zaključimo vpisovanje že pred omenjenim datumom.

Na Tržaškem vpisujejo vsi gg. duhovniki, na Goriškem pa uprava Katoliškega glasa v Gorici, Riva Piazzutta 18 ter g. fotograf Stefan Kleindienst na Travniku. Ob vpisu je treba povedati, s kom želi kdo potovati.

Kdor nima potnega lista, naj doplača 1.200 lir za skupni potni list; priporočamo pa osebne.

Kdor bo odstopil do 1. julija, zgubi 1.000 lir, kdor pa bi odstopil v zadnjih desetih dneh, pa bo zgubil 10.000 lir.

Za romarski odbor:
Marij Gerdol, Albin Germek, Dušan Jakomin, Albert Miklavec

Obisk nedeljske maše v goriški občini

Vernost posameznega človeka je brez dvoma osebna zadeva. Ni gotovo namreč, da bi bil zmeraj bolj veren tisti, ki javno moli kakor tisti, ki morda moli le sam zase. Vendar se v socioloških študijah ne moremo ozirati na notranja dejanja, ki so znana le Bogu, ampak se oziramo na zunanja dejstva, ki imajo tudi svoj pomen.

Med dejstvi, ki pričajo o vernosti neke osebe in tudi celotne skupnosti, je obisk nedeljske maše. Tako menijo danes družboslovci. Zato so v zadnjih desetletjih, ko so se močno poživile sociološke in statistične vede, začeli delati statistike tudi o obisku nedeljske maše v prepričanju, da to zunanje dejanje bogočastja dovolj dobro priča tudi o notranji vernosti posameznika in skupnosti.

Tega mnenja je tudi zadnji koncil, ki pravi: »Evhariistična večerja je središče verskega občestva, katero vodi duhovnik« (Presbyterorum ordinis, št. 5). »Nobena krščanska skupnost ne raste, če nima korenin in stožerja v obhajanju sv. Evharistije; tu se mora začeti vsaka vzgoja občestvene zavesti.« Toda o tem nas tudi brez koncila uči tisočletna izkušnja: tam, kjer se opušta nedeljska maša, tam bo prej ali slej opešala tudi vera in življenje po veri. Obisk nedeljske maše je torej nekaj toplomer, ki dovolj stvarno priča o vernosti kristjanov neke skupnosti.

Spoznati vernost goriških prebivalcev je bil razlog, ki je narekoval župnikom, da so tudi v Gorici izpeljali štetje obiska pri nedeljski maši. Napravili so to v nedeljo, 16. oktobra lanskega leta. Štetje je bilo po vseh župnijah v občini, mestnih in okoliških, slovenskih in italijanskih. Vodil ga je poseben odbor duhovnikov, ki jim je pomagalo kakih 200 fantov in deklet. Štetje so opravili tako, da je vsak vernik tisto nedeljo dobil posebno shedo, na kateri je označil starost, stan, župnijo in poklic. Vse je poteklo v dokaj zadovoljivem redu in ljudje so še kar dobro sodelovali.

Sedaj je komisija objavila podatke tega štetja in jih primerjala s podatki ljudskega štetja iz leta 1961, ki je bilo zadnje v naši državi. Ker se pa stanje prebivalcev v občini od takrat do lani ni skoro nič spremenilo, je primerjava dokaj stvarna in verna. Kaj torej pričajo številke o obisku nedeljske maše v goriški občini?

OBISK PO STAROSTI

Pri štetju so vzeli v poštev naslednje starostne dobe:

otroci od 6. do 11 leta: prisotnih 1496 (49,7%), odsotnih 1510;
od 12. do 15. leta: prisotnih 1236 (61,5%), odsotnih 772;
od 16. do 20 leta: prisotnih 1228 (47,8%), odsotnih 1336;
od 21. do 30 leta: prisotnih 1525 (22,6%), odsotnih 4711;
od 31. do 40. leta: prisotnih 1555 (25,5%), odsotnih 4528;
od 41. do 60. leta: prisotnih 3753 (29,9%), odsotnih 8791;
od 61. leta dalje prisotnih 2784 (40,5%), odsotnih 4110.

Vseh prisotnih 13.705 ali 32,4%. Tu pa niso vključeni otroci do 6. leta, ki jih ne veže nedeljska dolžnost. Če odštejemo te otroke, potem stare in bolne in določeni odstotek, ki so zadržani zaradi dela ali iz drugih razlogov, pridemo do približno 40% obiska pri nedeljski maši v goriški občini. Pri sličnem štetju, ki so ga izvedli v 50 italijanskih škofijah, so dobili povprečen obisk od 35 do 37%. V tem oziru torej Gorica ni na zadnjem mestu.

Podatki so pa v raznih ozirih pomenljivi. Povedo nam, da starši razmeroma malo skrbijo za ljudskošolske otroke, da bi jih pošiljali k maši, saj jih je bilo več kot polovica odsotnih. In vendar v tej starosti otrok gre k maši, če ga mama pošlje. Boljše je z doraščajočo mladino od 11. do 15. leta. To je doba srednje šole. Obisk 61,5% je zadovoljiv. Verjetno pomaga k temu vpliv katechetov v šoli, ki na tako mladino bolj vplivajo kot pa na otroke v osnovni šoli. Po 15. letu se obisk začne nižati na 47,8% v starosti med 16. in 20. letom, da pade najnižje v dobi od 21. do 30. leta (22,6%), da se potem počasi dviga do 40,5% v dobi po 60. letu. To gibanje obiska nedeljske maše je značilno in ima svoje socialne in druge vzroke, ki bodo o njih dušni pastirji gotovo razmišljali.

(r+r)

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Plečnikova razstava v Torontu

Ob priliki 10-letnice smrti velikega slovenskega arhitekta Jožeta Plečnika so Slovenci v Torontu, v nedeljo 12. februarja, imeli v dvorani Marije Pomagaj proslavo in celodnevno razstavo, posvečeno pokojnemu slovenskemu umetniku. Slavje je pripravilo in organiziralo učitelstvo slovenske šole Marije Pomagaj. Proslava — zlasti razstava Plečnikovih del — je zajela velik krog naših rojakov, posebno slovenskih gimnazijcev, visokošolcev ter intelektualcev.

Popoldanska proslava je imela sledeči program: 1. Uvodne besede Franka Pajka, učitelja slovenske šole. G. Pajk je po zdravnih besedah razložil pomen in namen jubilejev in obhajanja spominskih dogodkov. Plečnik je brez dvoma velikan in tvorec slovenske sodobne arhitektonske umetnosti. 2. Plečnikovo življenje in delo (g. Vilko Čekuta, učitelj slovenske šole). G. Čekuta je prikazal veličino Plečnikove umetnosti, plemenitost njegovega srca in njegovo globoko vero. 3. Plečnikove umetnine v barvstih skiptičnih slikah (g. Tone Zrnec, ravnatelj slovenske šole).

Kolikor je nam znano je bila to v Ameriki prva proslava, posvečena arhitektu Plečniku. Imela je lep uspeh. Slovenci v zamejstvu so hkrati s spoštovanjem in hvaležnostjo do Plečnika pokazali tudi svoj narodni ponos.

Po volitvah v Indiji

V Indiji so se šli demokratično. En teden šteli glasove. Dne 26. februarja je bilo od 520 sedežev v parlamentu, ki so bili v igri, 489 odločenih. Kongresna stranka si je tudi to pot osvojila večino: 269 poslancev proti 143 desničarske stranke Swatantra, 35 zagovornice »svetih krav« Jan Sangh, 23 socialistov, 20 komunistov sovjetske usmerjenosti in 19 komunistov kitajske opredelitve. Ostale sedeže so si razdelile manjše stranke.

Za imeti večino v parlamentu je treba imeti 262 poslancev, zato bo Indira Gandhi znova sestavila vlado. A ne bo ji lahko vladati to pot. Vladna večina je skoro preveč borna. Pri zadnjih volitvah je bila zmaga kongresne stranke čisto nekaj drugega. Pred petimi leti ji je od 494 sedežev pripadlo kar 361.

Indija je zvezna država: ima 17 držav in 10 ozemelj. V štirih državah je zmagala združena opozicija: v Bengaliji (kjer so naši misijonarji), v Madrasu, Orisi in Kerali. V slednji so kristjani najbolj številni, vlado pa bodo sestavili — komunisti s svojimi zavezniki.

Letošnje volitve so bile razgibane, pa ne morda zaradi kakih realnih problemov, temveč zaradi »svetih krav«, ki so jih znale desničarske stranke izigrati proti Indiri Gandhi, indijski vladi in kongresni stranki.

Zdi se neverjetno, a tako se je dogajalo. Indija, v kateri bi brez pomoči iz inozemstva umrlo vsako leto več milijonov prebivalcev od lakote, je v času volilne borbe poznala le eno politično geslo: »svete krave« so v nevarnosti! Treba je absolutno prepovedati njihovo ubijanje, tudi tam, kjer živijo muslimani in se hranijo z njihovim mesom.

»Mati Indije — sveta krava!« 250 milijonov jih je sedaj v Indiji. Samo 80 milijonov od njih daje nekaj mleka. Petnajst indijskih krav ga spravi skupaj toliko kot ena povprečna evropska. Dve stranki sta, sicer iz različnih nagibov, oprli svojo agitacijo na zadevo »svetih krav«. Obe sta desničarski in izrabljala ljudsko vraževnost. Prva, Swatantra, je stranka indijskih industrijcev in trgovcev; smatra se za liberalno in za nositeljico zasebne pobude na gospodarskem področju proti »socialističnim« težnjam vladajoče kongresne stranke. »Svete krave« so ji prav prišle, da kongresni stranki odvzame glasove. Druga stranka, Jan Sangh, pa je stranka verskih fanatikov, ki jo vodijo »sadhu«, hindujski »svetniki«, popolnoma nagi, čigar najbolj nevarno orožje za javni red so dolgotrajni postji.

Drugod so svete živali miši. Nihče jih ne sme preganjati, ko se spravijo nad zalogo žita. Tako računajo, da letno pojedjo v Indiji 10 do 12 milijonov ton tega za ljudstvo prepotrebnega živeža.

Sam predsednik indijske države je pred nekaj tedni ob priliki 20-letnice neodvisnosti dejal: »Pri nas letno eno tretjino proizvodnje uničijo živali in tisti ljudje, ki se brez vesti predajajo korupciji vseh vrst. Borbe med kastami, brezčutno postopanje mnogih poslancev, hujskaške gla-

divne stranke verskih voditeljev, vse to neprestano hromi državne rezerve.«

Tretjina proizvodnje, ki propade zaradi svetih živali, krav, miši, opic in brezvestnih ljudi! Katerakoli evropska država, ki bi si dovolila tako razsipnost, bi gospodarsko propadla. Indija si to dovoli. Nihče njenih voditeljev si ne upa nastopiti proti praznoverju svojega ljudstva. Ni še demokracija, če mu vsakih pet let porinejo volilne listke v roke. Demokracija je, če bi ga prevzgojili in ga prepojili s krščansko civilizacijo. Dokler se to ne bo zgodilo, bo krava naprej »mati Indije«, ljudstvo pa bo umiralo od lakote kot doslej!

VRHOVNI DUŠNI PASTIR za slovenske izseljence

Naš list je bil prvi, ki je objavil vest, da je bil z odlokom Konzistorialne kongregacije, ki ga je podpisal kardinal Cognani 5. decembra 1966 msgr. Ignacij Kunstelj, dušni pastir za slovenske izseljence v Angliji, imenovan za glavnega ravnatelja vseh slovenskih izseljenskih duhovnikov. Po latinsko stoji zapisano: Director Generalis Operum de Emigratione Nationis Slovenae, po domače bi pa to tako povedali, da je postal generalni vikar slovenskih škofov v domovini za slovenske izseljence na tujem. Slovenski škof je so bili namreč tisti, ki so msgr. Kunstelja predložili Sv. sedežu v Rimu v imenovanje. Izročil mu ga je 19. januarja 1967 apostolski delegat za Vel. Britanijo nadškof Cardinale.

Novoimenovani vrhovni dušni pastir za slovenske izseljence je nato šel v Rim, da se pokloni sv. očetu. Ta ga je sprejel 8. februarja v zasebni avdienci, se zelo zanimal za položaj slovenskih izseljencev v svetu in ob koncu razgovora dejal: »Vaš narod dobro poznam in zanj veliko molim. Sporočite vsem Slovencem, zlasti izseljencem, moj pozdrav in blagoslov!«

Kako je prišlo do tega imenovanja?

Odkar so Slovenci v izseljenstvu zgubili svojega nepozabnega škofa dr. Gregorija Rožmana, so se stalno prizadevali, da bi prišlo do neke oblike imenovanja primerne osebnosti, ki bi družila izseljenske dušne pastirje in urejevala zadeve, ki jih prinaša čas. To vprašanje sta skušala rešiti že

MLADIKA

januar - februar 1967

Z enomesečno zamudo je »Mladika« pričela svoj XI. letnik, zato je izšla kot dvojna številka na 24 straneh.

Prof. Jože Peterlin je napisal uvodnik »Naši domovi«, ki je lep slavospev našemu zaključnemu svetu, pa tudi poziv, da ga ohranimo neoskrupljenega naši govornici in pesmi, pri čemer naj imata naš tisk in radijski sprejemnik svoje veliko poslanstvo.

»Mladika« ves čas svojega obstoja s toplino spremlja razvoj slovenske radijske postaje Trst A. Ne bo nas zato začudilo, da to pot prinaša obširno poročilo in precejšnje število slik s proslave dvajsetletnice Radijskega odra dne 1. februarja v Trstu.

Objavljeni sta dve noveli: Marlenka (Zora Tavčar) ter Jurij Podobar (Stanko Jančič). Tudi pesmi ne manjka. Škofijski vikar dr. Lojze Škerj govori o Cerкви, ki stoji pred novimi nalogami, prof. Martin Jevnikar pa razpravlja o rezijanski književnosti. Poseben članek obravnava odnose med Sv. sedežem in Jugoslavijo po sklenjenem sporazumu. Dr. Jože Velikonja skuša prikazati svojega očeta v nepristranski podobi kot literata, javnega delavca in človeka, zlasti ker je Lev Delela v »Mladiki« zatrdil, da njegov oče ni »politično častno zastopal slovenskega naroda«, s čemer je bila storjena spominu pisatelja gotovo krivica in je to bilo voda na mlin sedanjim oblastnikom v Sloveniji, ki so leta 1945 s krivičnim procesom Narteja Velikonja obsodili na smrt ter obsodbo tudi izvršili. Popolnoma se strinjamo s člankom »Slovenstvo v nevarnosti...«, kjer pisec zavrne L.B.-ja v listu »Gospodarstvo«, ki je ironično odpravil Ireno Zerjal-Pušnikovo, Borisa Pahorja in Franca Jezo, češ da je slovenski kulturi v domovini zagotovljen ves razvoj v sožitju z drugimi jugoslovanskimi narodi.

Obširen je pregled knjig in revij, ki so izšle v zadnjem času, objavljena pisma pa izraz časa in problemov, ki tarejo našo skupnost.

»Mladika« si je za leto 1967 nadela novo obleko, moderno in istočasno preprosto, sad zamisli slikarja Klavdija Palčiča.

Več skupin Slovencev bo potovalo v Rim

Konec meseca marca in v mesecu aprilu bo obiskalo mesto Rim več skupin, ki bodo na oskrbi v hotelih »Bled« in »Daniela«. Ta hotela vodi naš v gostinstvu že lepo uveljavljen rojak g. Vinko Levstik. Tako so si oskrbeli pri njem rezervacije koroški Slovenci iz Avstrije, 40 oseb, prihod 28. marca, odhod 7. aprila; od 4. do 7. aprila romarji Apostolstva sv. Cirila in Metoda iz Trsta in Gorice, ki jih vodi ta gg. dr. Stanko Janežič in dr. Angel Kosmač; od 22. do 25. aprila izlet 35 dijakov z nekaj profesorji državnega trgovskega tehničnega zavoda iz Trsta.

pok. p. Prešeren ter ljubljanski škof Anton Vovk ter zadevo predložila Sv. sedežu. Toda ker konstitucija »Exul familia«, ki ureja dužno pastirstvo med izseljenci, take rešitve ne predvideva, se je reševanje tega problema zataknilo. Postalo pa je spet aktualno, ko so nekateri narodi dobili izseljenskega škofa. Toda nastala je nova težava: če bi dobili izseljenskega škofa mi, bi ga morali dobiti tudi Hrvati, ker za skupnega ni bil nihče navdušen.

Končno se je zadeva rešila ob urejanju odnosov Cerkve do sedanjeje režima v Jugoslaviji. Politično delovanje nekaterih hrvaških duhovnikov v tujini je bilo povod, da so jugoslovanske oblasti zahtevale od Vatikana neko ureditev poizkušajo glede izseljenskih duhovnikov. Rim je tej zahtevi, ki sicer ni predvidena v konstituciji »Exul familia«, ustregel tako, da je še pred podpisom protokola imenoval vrhovnega dušnega pastirja za hrvaške izseljence. S tem pa je bila odprta možnost tudi za uveljavljanje slovenskih teženj v isti smeri.

Val novega izseljevanja iz Slovenije, ki je zlasti po uvedbi tako imenovane gospodarske reforme v Jugoslaviji zajel doslej neslutene oblike, je potrebo po voditelju dušnega pastirstva med slovenskimi izseljenci je še potrdil. Slovenski škofje, skoraj brez sredstev in moči, da bi ta problem sami rešili, so morali najti osebo, ki pozna razmere v tujini, ima ugled med rojaki po svetu in je seznanjena za dušnopastirskimi problemi slovenskih izseljencev. Oko jim je obstalo na msgr. Kunstelju, ki je šel pot tolikih povojnih izseljencev iz dežele v deželo (Italija, Nemčija, Anglija) ter se je povsod uveljavil po svoji umirjenosti, taktu in veliki zavzetosti za dušno in materialno dobro naših rojakov.

Teško je bilo msgr. Kunstelju sprejeti to imenovanje, ki ga postavlja nepričakovano v sredo velikih in težko rešljivih vprašanj sodobnega dušnega pastirstva med izseljenci, istočasno pa pušča takorekoč brez materialnih sredstev za to reševanje. Da bo mogel to svojo službo primerno vršiti, bomo morali skrbeti vsi, ki se čujemo slovenske katoličane.

R A Z N O

Misijon v Guatemali

V Guatemali so imeli velik mestni misijon, pri katerem so sodelovali 103 misijonarji. Misijon je hotel doseči posvečenje posameznikov, družin in celotne družbe ter socialni mir. Zaključil se je 26. februarja. Ko se je misijon končal v glavnem mestu, se bo nadaljeval po ostalem ozemlju guatemalske države in bo tako postal vsenarodni misijon, prvi v verskem življenju dežele.

Leto sv. Roze Limanske

Letos poteče 350 let, kar je umrla sv. Roza iz Lime. Zato je perjska vlada posvetila tekoče leto omenjeni svetnici. Vsi uradni akti bodo nosili napis: Leto sv. Roze iz Lime. Glavne slovesnosti bodo na god svetnice, 30. avgusta. Sv. Roza se je rodila 20. aprila 1586, umrla pa je 24. avgusta leta 1617, stara 31 let. Odlikovala se je po veliki spokornosti in junaških krščanskih krepostih. Cerkov jo je razglasila za svetnico leta 1671.

Univerzitetni kolegij v New Delhiju

V indijski prestolnici je nadškof Fernandes blagoslovil temeljni kamen za katoliški univerzitetni kolegij za dijakinje. V kolegiju bo prostora za okoli tisoč dijakinj. Kolegij bodo vodile redovnice. Upajo, da bo kolegij pričel z delom v prihodnjem juniju.

Načelnost in doslednost

Slovensko pisano glasilo Italijanske komunistične partije »Delo« je dne 17. februarja 1967 pod naslovom »Pravice Slovencev in krajevne ustanove« ponatisnilo več člankov iz raznih listov in navedlo nekaj izjav kot »dokument za današnji in jutrišnji dan« ter dodalo komentar, v katerem se med drugim spravlja na socialiste in Slovensko skupnost.

Slovenski skupnosti očita nedoslednost in protislovje. Pravi, da njeni predstavniki v deželnem svetu ter v tržaškem pokrajinskem in občinskem svetu glasujejo v prid rabi slovenščine in obsojajo »ozkosrčnost« Krščanske demokracije, končno pa jo kljub temu s svojim glasom podprejo. »Delo« tudi stalno zatrjuje, da se Slovenska skupnost »podpreja« Krščanski demokraciji. Komunisti bi bili zadovoljni le, če bi vsi Slovenci glasovali za Partito comunista italiano.

Tem komunističnim geslom je treba odkrito pogledati v obraz z načelnega in praktičnega stališča.

Tudi če bi bilo res — kar pa ni in nikdar ne bo — da bi Italijanska komunistična partija hotela in mogla dati slovenski narodni manjšini v Italiji tisto, kar obljublja na shodih in v časopisu, bi jo morali demokratično čuteči in narodno zavedni Slovenci odklanjati.

NACELNO STALIŠČE

Demokratični Slovenci načelno odklanjajo komunizem, ker je protidemokratičen, totalitar, ker tam, kjer pride na oblast, duši politično, kulturno in versko svobodo. Prepričan katoličan lahko vodi s komunistični dialog, lahko zanje moli, lahko živi z njimi v človeških odnosih, lahko jih spoštuje, lahko jim priznava svobodo do njihovega prepričanja; nikdar pa ne more priznati njihovega nauka, nikdar ne more delati za njihove cilje, nikdar ne more glasovati za njihovo partijo ali priporočati drugim, naj zanjo glasujejo.

Narodno zavedni Slovenci v Italiji pa tudi ne glede na svetovni nazor ali politično prepričanje prav tako načelno ne moremo in ne smemo imeti nikakršnega opravka z Italijansko komunistično partijo iz narodnostnih razlogov. Ta partija vsrkuje Slovence v svojo organizacijo tako, da ji je vsako osebno podrejen in ga počasi asimilira, da se skoro ne zaveda, kdaj neha biti Slovenec. Italijanska komunistična partija Slovence načelno odreka pravico, da bi bili narodnostno-politični subjekt ali samostojni nosilec pravic in dolžnosti v lastnih organih, to je v lastni in samostojni politični organizaciji kot zakoniti zastopniki slovenske narodne skupnosti in njeni narodnostni predstavniki. Pot, ki jo kaže Italijanska politična partija Slovencev v Italiji, je torej nujno pot odstopanja od lastnega narodno-političnega predstavnitva in pot čezčasnega drsenja v asimilacijo, potujčenje. Kdor hoče ostati Slovenec, te nevarne poti po svoji vesti ne more sprejeti.

DOSLEDNO IN PRAKTIČNO STALIŠČE

Slovenska skupnost je dosledna, ko njeni zastopniki glasujejo za pravico do uporabe slovenščine v krajevnih ustanovah in ko glasujejo za programe, pri katerih sestavi je Slovenska skupnost sodelovala in se borila, da postopno sprejemajo vedno več slovenskih pravic. Za te programe glasujejo in so glasovali izvoljeni predstavniki Slovenske skupnosti, ne pa za Krščansko demokracijo ali koga drugega. Popolnoma logično je — in to delajo narodne manjšine povsod po svetu — da

se pogaja s tistimi, ki imajo platno in škarje v rokah. Temeljna naloga Slovenske skupnosti kot zastopnice slovenske narodne manjšine je, da skuša zanjo kaj doseči. Vse drugo je postransko in manj važno. Da kaj doseže, se mora pogajati s tistimi ki ji morejo kaj dati in ki ji lahko kaj dajo. Doseže pa toliko, kolikor je močna. Zdaj je Slovenska skupnost doseгла nekaj.

Bistvo za Slovence in Slovensko skupnost torej ni protesti in opozicija (kot za komuniste), ampak nenehno iskanje poti in sredstev za obstoj in razvoj slovenske narodne manjšine. Glavno je, da ostanemo Slovenci združeni, da se z nikomer in za vedno politično ne »poročimo«, ampak si vsak čas ohranimo pravico samostojnega odločanja in demokratične kritike, kadar je potrebna. To dela Slovenska skupnost in zato je vsak glas zanjo dobro naložen politični in narodnostni kapital.

Slovenski glasovi, ki jih pobere Italijanska komunistična partija pa so za pravice naše narodne manjšine zgubljeni, vrženi v stran. Kaj naši manjšini koristijo tisti slovenski svetovalci, ki so bili izvoljeni na listah Italijanske komunistične partije? Naj nam »Delo« ali kdorkoli blagovoli pokazati in dokazati, kaj so komunisti dali slovenski manjšini razen besed! Logično je, da nič, ker so v večni opoziciji in ne morejo za Slovence izbojevati niti polovice sluge na kakšni šoli, kaj šele kaj drugega bolj važnega. Tako vidimo, da komuniste tepe po ustih prav tisto, kar drugim očitajo: dosti besed in nič dejanj!

Slovenska skupnost si je — kot vidimo — izbrala načelno pravilno in dosledno ter edino praktično uspešno pot. Kar gori, to tudi dela. Ustvarila nam je lastno narodno predstavnitvo in politično zastopstvo. Stopila je na težavno pot pogajanj za naš vsakdanji in narodni kruh s tistimi silami, ki odklanjajo totalitarizem in v okviru demokratične politične igre odločajo tudi o naši usodi. Ta pot ni lahka. Je polna težav in ovir, saj vemo, s kom vse ima opraviti. Nekaj pa le doseže. Komunisti nam ne morejo nuditi nič. In boljše je nekaj kot nič. Ta nekaj je Slovenska skupnost doseгла častno, samostojno, brez klobuka v roki, s trdim de-

lom in žilavimi pogajanjmi na enakopravni podlagi brez »podrejenosti« komurkoli.

Za konec še »Delo« na uho: če bi ne bilo Slovenske skupnosti, ki je marsikomu vzbudila vest in ga prisilila, da se vsaj iz konkurenčnih razlogov tudi zanima za Slovence, bi danes v Italijanski komunistični partiji verjetno ne bilo (kominform uč!) več nobenega »tovariša«, ker bi vsi že za vedno postali »compagni«, na prvi strani »Dela« pa bi se blestel samo naslov »Il Lavoratore«.

J. N.

Pomoč vernikov za gradnjo novih cerkva

Preteklo nedeljo opoldne je sv. oče zbranim vernikom na trgu sv. Petra razodel svojo skrb za gradnjo novih župnijskih središč. Okoli velikih mest naglo nastajajo nova predmestja, ki imajo lastne šole in lastna upravna poslopja. A predmestja potrebujejo tudi župnijskih središč. Sv. oče je prosil, naj ljudje pomagajo pri gradnji cerkva in zato je treba veliko pomoči.

RADIO TRST A

Sporod od 5. do 11. marca 1967

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.
Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 8.50 Kmetijska oddaja — 9.00 Prenos sv. maše. — 10.15 Od nedelje do nedelje na našem valu. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Pastirji severnih jelenov«. Dramatiziran roman, drugi del. — 12.00 Nabožna glasba. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Odmevi tedna v naši deželi. — 15.30 »Onstran gor«. Radijska drama. — 18.30 Guido De Vecovi: »Kakor oblaki« in »Povratek v življenje«. — 20.30 Iz slovenske folklorne: Lelja Rehar: »Turke

Slovensko skupnost zastopa v deželni skupščini dr. Josip Skerk, ki si je pridobil splošen ugled zaradi svojih utemeljenih in s prepričljivimi razlogi podprtih zahtev v korist slovenske manjšine v območju dežele Furlanija-Juljska Benečija. Na sliki ki je bila posneta 1. februarja ob priliki sprejema Radijskega odra v Trstu, ga vidimo (najvišji po postavi) na levi predsednika deželne vlade, ki stoji v sredini, dr. de Rinaldini. Na predsednikovi desni pa je (s prekrizanimi rokama) vladni komisar za tržaško ozemlje dr. Cappellini.

»Kako se imaš, mala?« je vprašala žena z blagim glasom. Kdo je vendar ta žena? Če bi ji to iskanje po možganih ne delalo takih bolečin! Kje pa je pravzaprav? Zakaj ne more premakniti nog? Ali jih ima vklebne? In spet so se ji vse misli izgubile v tmo...

Takrat je zazvonilo, čas obiskov je pretek. Se enkrat je gospa nežno pobožala Rozvitiño roko in se nato obrnila k svojemu otroku, da se poslovijo.

»Ali s tabo tudi ni nič govorila?« jo je šepetaje vprašala mala Melanija, njen otrok.

Mati je le zmajala z glavo, poljubila otroka in mu obljubila, da pride drugi dan spet s teto Emilijo.

Zunaj na hodniku je srečala sestro: »Mala ponesrečenka se je spet zbudila.« Sestra je baš potiskala voziček z malico skozi vrata in jo začela deliti otrokom. Pri Rozvitiñi postelji se je ustavila in ponudila otroku mleka. Na nočno omarico pa ji je postavila krožnik s pecivom.

»Boš lahko jedla sama, ali naj ti pomagam?«

»Kdo... kdo?« je s težavo izjecljala Rozvita.

»Kdo sem? Sestra Franciška! Tu sem, da ti bom stregla, dokler ne boš zdrava.« »Zdrava...?« je kot odmev ponovila Rozvita.

»Kako ti je ime?« je vprašala sestra.

»Ne — vem.«

»Da ne veš, kako ti je ime! Beži no!« Ne, Rozvita res ni vedela. Saj se ji je zdravje od dne do dne boljšalo, ni rabila več ledenega ovitka okrog čela, a spomin se ji le ni hotel vrniti. Misli so se ji izgubljale v megleno praznino. Prav vsak spomin na dosedanje življenje je izgubila.

Previdno je sicer skušal zdravnik zbuditi spomine v njej. Dal so ji slikanico, v kateri je bil med drugim naslikan tudi vlak, ki je drvel skozi gorato pokrajino. In zdravnik ji je pravil, da bo sedaj kmalu zdrava in se bo mogla peljati naprej. Pa niti beseda »vlak« in »voznja« nista napravila na Rozvito nikakega vtisa.

Vse je bilo zastoj. Se tega ni vedela, kako ji je ime; prav ničesar se ni spominjala. V njenem perilu ni bilo vsitih nobenih znamenj. Med potniki tudi ni bilo nikogar, ki bi mogel vsaj kako malenkost povedati o tuji plavalici deklici. Nič ne vprašal po njej, ničče je ni iskal. Sama,

Pastirsko pismo brazilskih škofov

Stirinajst brazilskih škofov, ki imajo svoje škofije v severni Braziliji, obravnava v skupnem pastirskem pismu verske probleme Amazonije. Med drugim pozivajo državno oblast, naj ne jemlje zemlje ubogim družinam, ki so se naselile na ozemljih, ki niso bile last nikogar in na katerih se preživljajo s poljedelstvom. Škofje tudi želijo, naj bi imeli v svetu pravilno gledanje na obširna ozemlja ob reki Amazonki. Škofje pravijo: »Mi verujemo v bodočnost Amazonije, ki ni Zeleni pekel in tudi ne Zeleni paradiz. Zelimmo tehnični in kulturni napredek, želimo fizično in moralno blagostanje in vedno tesnejšo povezanost s Cerkvijo in s Kristusom.

Mati Terezija v Rimu

Znana redovnica mati Terezija, ki skrbi za zapuščene in umirajoče v Kalkuti, je prišla na obisk v Rim, kjer se bo mudila do 12. marca. Redovnica je doma v Skop-

suo bli šiba buožja«. — 22.30 Piemontske pesmi.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole (za srednjo šolo. Ponovitev ob 17.25). — 13.30 Prijubljene melodije. — 18.00 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. — 19.00 Tržaški pripovedniki: (4) »Silvio Benco«. — 19.30 Postni govori: Viljem Žerjal: »Vera, upanje in ljubezen v prvem listu sv. Janeza«. — 21.00 Iz pesniških gajev: »Ivan Hribovšek«. — 21.15 Tamburaški ansambli.

Torek: 12.00 Iz slovenske folklorne: Lelja Rehar: »Turke suo bli šiba buožja«. — 17.20 Italijanščina po radiu: Spopolnjevalni tečaj: 33. lekcija. — 19.10 Plošče za vas, quiz oddaja. — 20.35 R. Wagner: »Parsifal«, mistična drama v treh dejanjih.

Sreda: 11.40 Radio za šole (oddaja za prvo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.25. — 12.10 Pomenek s poslušavkami. — 13.30 Glasba iz filmov in revij. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 19.10 Higiena in zdravje. — 19.25 Zbori, gostje v Trstu: Zbor »Jakob Gallus-Petelin« iz Celovca, ki ga vodi dr. Frančič Cigan. — 20.35 Simfonični koncert orkestra RAI-TV iz Rima

Četrtek: 12.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo Danila Lovrečiča. — 17.20 Italijanščina po radiu: Spopolnjevalni tečaj: 34. lekcija. — 19.00 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. — 20.35 »Nepričakovano srečanje«. Radijska drama.

Petek: 11.40 Radio za šole (oddaja za drugo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.25. — 12.10 Med tržnimi stojnicami. — 13.30 Glasbeno potovanje okoli sveta. — 18.00 Ne vse, toda o vsem. — 19.00 Moj prosti čas. — 19.30 Postni govori: msgr. Rudolf Klincec: »Ljubi Boga z vsem srcem in voljo«. — 20.35 Gospodarstvo in delo. — 21.00 Koncert operne glasbe orkestra RAI-TV iz Turina.

Sobota: 11.50 Orkestri lahke glasbe. — 12.10 Med tržnimi stojnicami (dr. Lojze Tul). — 15.00 Glasbena oddaja za mladi. — 16.00 Volan, Oddaja za avtomobiliste. — 16.20 Pregled italijanske dramatike. (18. oddaja). Veristično gledališče. Prizori iz iger »Možje« ter »Cavalleria rusticana« in prizori iz drame »Volkulja«. — 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. — 19.10 Družinski obzornik: »Verski problem v družini«. — 20.35 Teden v Italiji. — 20.45 Slovenski oktet. — 21.00 Za smeh in dobro voljo. Besedilo Danila Lovrečiča. — 22.30 Za prijeten konec tedna.

brez imena se je Rozvita zbudila iz omedlevice in taka ostala med svetom.

3

ROZVITA DOBI IME

V bolniški sobi, ki je bila zaenkrat njena domovina, je bila Rozvita pri vseh priljubljenih. Skoro vse matere, ki so svojim ljubljencem prinašale sadje in sladkarije, pecivo in igrače, so zanesle del teh darov k postelji nežnega, plavalasga otroka, ki je izgubil spomin. Otroci še pokuši niso prej hoteli prineseših posladkov, dokler ni dobila Rozvita svojega deleža: lepo jabolko ali kos čokolade.

In Rozvita sama je tudi že več govorila, čeprav težko. Zdelo se je, kot da se mora vsake besede na novo naučiti, kot da bi le to znala povedati, kar je v teh dnevih slišala. Bila je vsa boječa in neokretna. Morda bi se ji vrnil spomin in bi se sama sebe zavedla, če bi po nesreči prišla k materi in očetu v Avstralijo, v okolico, ki je bila ob mladih nog vajena. Tako pa jo je usoda zanesla v take okoliščine, ki bi ji bile tudi zdravi popolnoma nove.

Najbolj se je sprijateljila z dobrasrčno malo Melanijo, ki je ležala na sosednji

ju, po rodu pa je Albanka. Ob svojem obisku v Indiji ji je sv. oče daroval svoj beli avto, ki se ga je posluževal na evharističnem kongresu.

Bivši diplomat umrl kot katoliški redovnik

V Neiva v Kolumbiji je umrl pater Anzelm de Santa Quiteria, misijonar sinov brezmadežnega Srca Marijinega ali kletrijancev. Pred svojim duhovniškim posvečenjem je bil dvakrat predsednik kolumbijske vlade, od leta 1950 do leta 1952 pa je bil kolumbijski poslanik pri Sv. sedežu v Rimu. Ustanovil je tudi katoliški dnevnik »El Siglo«. Po ženini smrti leta 1956 je vstopil v kletrijansko kongregacijo.

Angleški kardinal v judovski sinagogi

Westminsterški nadškof in angleški primas kardinal Heenan je v okviru ekumenskih pobud za zedinjenje govoril v londonski sinagogi. Dejal je med drugim, da se bo nekaterim morda čudno zdelo, da je kardinal katoliške Cerkve obiskal neko sinogogo prav na soboto, pripomnil pa je, da to ni prav nič čudnega, kajti katoličani in judje verujejo v istega Boga. Nato je izjavil, da predstavlja koncilska izjava o judih iz leta 1965 velik korak naprej v primerjavi s prejšnjimi krščanskimi listinami o tem vprašanju.

Kdaj k birmi?

V italijanskih škofijah so v zadnjem času že precej razpravljali o birmi in sicer o letu, v katerem naj gredo otroci k birmi. Nekateri so predlagali, naj gre do k birmi šele po končani osnovni šoli, to je z desetimi leti. Nekateri so šli tako daleč, da so predlagali 17. ali 18. leto. V Turinu so se odločili za peti razred osnovne šole.

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

Sporod od 5. do 11. marca

Vsakanje oddaje: Prvi program: 17.30 novice; 20.30 novice; 23.00 novice; 17.45 oddaja za otroke. — Drugi program: 18.30 Nikoli ni prepozno.

Nedelja: Prvi program: 11.00 Sv. maša; 11.45 Verske novice; 21.00 Čas ljubezni; 22.15 Sportna poročila. — Drugi program: 21.15 Večerna glasba; 22.05 Tujec, francoski film.

Ponedeljek: Prvi: 21.00 TV 7; 22.00 Glasba; 22.35 Vernežev, film. — Drugi: 21.15 Giuseppe Verdi, film.

Torek: Prvi: 19.00 Kdo je Jezus? Govori p. Marijan; 21.00 Il Mafioso, film A. Sor-dija. — Drugi: 21.15 Sprint, tedenski pregled športa; 22.00 L'Approdo, novice iz sveta kulture in umetnosti; 22.30 Koncert.

Sreda: Prvi: 21.00 Almanah iz zgodovine in znanosti; 22.00 Sport ob sredah. — Drugi: 21.15 Očetovi princi, drama; 22.10 Obzornik iz sveta znanosti in tehnike.

Četrtek: Prvi: 21.00 Šejk iz Dughare, film; 21.50 Politična tribuna. — Drugi: 21.15 Mladi, tedenska oddaja; 22.15 Veliki kamaleonti (ponovitev s I. programa).

Petek: Prvi: 21.00 Šest oseb išče avtorja, drama L. Pirandella. — Drugi: 21.15 Živeti mladi; 22.00 Igre v družini.

Sobota: Prvi: 19.40 Duhovni razgovori (Salvatore Garofalo); 21.00 Il tappabuchi; 22.15 S prve strani. — Drugi: 21.15 Evropski dnevnik; 22.15 Mehikanec, film.

postelji. Melanija je smela že za več ur vstati. In ta čas je navadno presedela na Rozvitiñi postelji ter čebljala z njo. Se zavedala se ni, kako pametno in spretno je pomagala pri tem Rozviti, da je ta spet našla besedni zaklad. Z neizrekljivo potrpežljivostjo ji je vse razkladala. Zdravnik je bil nekoč nehote priča takega »pouka«.

Melanija je kazala Rozviti punčko. »Poznaš to?«

Rozvita je iskala po svojem spominu za pravo besedo. Saj je natančno vedela, kaj je ta igrača, a besede se ni mogla spomniti, čeprav se je trudila.

»To je punčka!« jo je učila Melanija. »Saj res, punčka,« se je Rozvita olajšano oddahnala.

»In to?« je vprašala Melanija in pokazala na punčkino obleko.

Rozvita ni našla besede.

»To je njena obleka,« je razlagala Melanija. »Poglej: to je bluzo, to je krilo in to so rokavi; tu spredaj pa so gumbi.«

Rozvita si je vsako besedo, ki jo je od Melanije slišala, zapomnila.

(se nadaljuje)

JOSEFINE STEGBAUER 4
Prevedel J. P.

„Veš li število zvezdà...?“

Kar na blazini je skušala okreniti glavo in se razgledati. Kje je vendar? Kakšna je ta soba? Kdo so ti otroci po posteljah? Kaj...? — hotela je misliti, a vse njene misli so se pretrgale.

Pri sosednji postelji je sedela lepa, mlada žena. In njej je pravila deklica v postelji: »Pomisli, mamica, mala deklica se je danes zbudila! Poglej no, zdaj spet gleda. Danes zjutraj se je prvič zbudila, a govorila ni nič.«

Mlada žena je stopila k Rozviti; ljubeče se je sklonila nad njo in ji pobožala roko. Starši in sorodniki vseh otrok v tej bolnišnici so že vedeli o železniški nesreči, ki je doletela tega otroka, ki je več dni ležal v nezavesti. Vedeli pa so tudi, da mu ne smejo vsega tega omeniti, da ne bi spet doživel kaknega duševnega pretresanja.

TRŽAŠKE NOVICE

V soboto, 4. marca 1967 ob 20. uri
in v nedeljo, 5. marca ob 17. uri
bo na Opčinah

SLOVESNA PRIREDITEV

ob otvoritvi nove, moderne dvorane in društvenih prostorov, namenjenih mladini, cerkvenemu pevskeemu zboru in sploh openski družabni in prosvetni skupnosti.

Novi prostori so poleg Marijanišča, Narodna ulica št. 89.

Na sporedu prireditve je nastop domačega cerkvenega pevskega zbora pod vodstvom *Stanka Maliča*, mladinskega pevskega zbora pod vodstvom *Nade Zerjalove*, godalni kvartet, veseli prizori slovenskih skavtov, folklorne plesi in moški zbor pod vodstvom *dr. Zorka Hareja*.

Vabimo zavedne Slovence, predvsem Opence, pa tudi sosednje kraje na to pomembno opensko prireditev.

UPRAVNI ODBOR NOVEGA DOMA

Nova župnijska dvorana v Devinu

Ponedeljek 27. februarja 1967 bo za nas Devinčane ostal pomemben datum. Može in fantje smo se tega dne prvič zbrali v novi župnijski dvorani. Najprej je g. župnik pozdravil in nagovoril navzoče in s tem izročil nove prostore svojemu namenu. Nakazal je nekaj perečih skupnih problemov, ki jih bomo lahko tu reševali ter izrazil željo, da bi pri tem vsi sodelovali.

Osrednja točka večera pa je bilo predavanje, ki ga je imel msgr. dr. Rudolf Klincec o poslanstvu laikov v Cerkvi. Predavatelj je poudaril zlasti nekatere odločbe zadnjega vatikanskega koncila, ki nalaga vernikom večjo odgovornost pri vodstvu Cerkve. Laiki niso le poslušajoča Cerkve, ampak imajo pravico, da soodločajo o cerkvenih zadevah.

Msgr. Klincec smo hvaležni za lepa navodila in vzpodbudne besede k našim prvim korakom pri organizacijskem življenju. Po predavanju je bil razgovor, v katerem je bilo opaziti zanimanje za nakazane probleme. Odločili smo, da se bomo na takih večerih srečali vsaj enkrat na mesec.

Udeleženec

Srečanje absolventov trgovske akademije v Trstu

Absolventi Slovenske trgovske akademije bodo, čeprav za zamudo, praznovali 20. letnico obstoja naše šole v obliki srečanja vseh bivših dijakov in profesorjev.

Ob tej priložnosti bodo tudi ustanovili združenje, čigar namen bo nuditi absolventom možnosti strokovnega izpopolnjevanja ter medsebojne pomoči.

Pobuda je naletela na velik odmev ter ugoden sprejem med velikim številom absolventov, ki so v teh dvajsetih letih dokončali »Trgovsko« in se potem zaposlili v raznih poklicih doma in v tujini. Konec učenja je v mnogih primerih po-

ROMANJE V RIM

v tednu po beli nedelji
od 4. do 7. aprila

Ob 1900-letnici, kar sta v Rimu dala življenje za Kristusa apostola sv. Peter in Pavel in ob 1100-letnici, kar sta potovala skozi naše kraje apostola Slovanov sv. Ciril in Metod, prirejata Duhovske zveza in Apostolstvo sv. Cirila in Metoda v Gorici in Trstu romanje v Rim z odhodom z vlakom v torek 4. aprila ob 6.40 iz Trsta in s povratkom v Trst v petek 7. aprila ob 23.48. Isti teden bodo v prestolnici krščanstva tudi romarji iz ljubljanske, mariborske in koprške škofije.

Na sporedu je obisk grobov sv. Cirila ter sv. Petra in Pavla, avdiencia pri sv. očetu; ogled mesta in srečanje z ostalimi slovenskimi romarji in rojaki v Rimu.

Skrb za romanje imata gg. dr. Stanjko Janežič in dr. Angel Kosmač.

Prijave sprejemajo v Trstu trgovina Fortunat (ul. Paganini 2) in vodstvo Vzhodnega doma, ul. delle Docce 38, v Gorici pa g. fotograf Stefan Kleindienst na Travniku. Prijaviti se je treba do 15. marca, dati točen naslov ter plačati 19.800 lir (19.500 za potovanje in 300 za vpisnino). Podrobnejša navodila bodo nato prijavitelji prejeli pisмено na svoj dom.

Vodstvo romanja

V ponedeljek, 6. marca ob 19.30 bo v Doberdolu v župni dvorani

GREGORČIČEVA PROSLAVA

s predavanjem, petjem
in deklamacijami

bo, da izpopolni to vrzel in v okviru strokovnega in družabnega delovanja zbere pod skupno streho vse absolvente Slovenske trgovske akademije.

Družabno srečanje bo 16. marca v mali dvorani Kulturnega doma.

Lanski vinski pridelek na Tržaškem

Vsako leto so po zakonu dolžni vinogradniki prijaviti svoj vinski pridelek tržarinskim uradom. Po podatkih teh uradov so lani na Tržaškem pridelali skupno 1.514.059 litrov vina, to je 637.263 litrov manj kot v letu 1964, kar pomeni 30% nazadovanje. Največji padec zaznamujeta nabrežinska in miljska občina (Nabrežina leta 1964: 227.990 litrov, leta 1966: 115.140 litrov; Milje leta 1964: 318.300 litrov, leta 1966 172.480 litrov), to je skoraj za polovico manj kot leta 1964.

Ostale občine izkazujejo sledeče številke: Trst leta 1964 914.562 litrov, leta 1966 747.889 litrov; Dolina 443.000 oz. 337.585 litrov; Zgonik 208.420 in 117.070 litrov ter Repentabor 39.050 in 23.895 litrov. Belega vina je bilo lani pridelanega 1.023.525 litrov, črnega pa 490.534 litrov, torej za dobro polovico manj.

menil tudi prekinitve vezi med samimi absolventi ter med njimi in šolo, kar je bilo v škodo prizadetih in skupnosti, v kateri živimo.

Naloga ustanavljajočega se združenja

GORIŠKE NOVICE

Nadškof msgr. Andrej Pangrazio na Sv. gori

Danes, v četrtek 2. marca, je goriški nadškof msgr. Andrej Pangrazio obiskal Marijino svetišče na Sv. gori. To je bil njegov prvi obisk v tem svetišču. Na božjo pot je šel, da tam pomoli na grobovih svojih prednikov kardinala Missie in nadškofa F.B. Sedeja, ki sta tam pokopana, in pa da se pred dokončnim odhodom iz Gorice poslovijo tudi od največjega Marijinega svetišča v goriški nadškofiji. Ob obisku nadškofa Pangrazia se je na Sv. gori zbralo večje število duhovnikov s te in one strani meje.

Mladinski teden v Gorici

Zveza slovenske katoliške prosvete je tudi letos priredila mladinski vzgojni teden. Vsako leto izkušnje naučijo kaj novega, tako da ti vzgojni teden stalno pridobivajo na privlačnosti. Letos so bila predavanja skupno za dekleta in fante, ker so lani udeleženci izrazili tako željo. Poizkus se je obnesel in je bila udeležba prav zadovoljiva. Vsak večer je bilo navzočih od devetdeset do sto mladih ljudi, predvsem takih od 15 do 20 let. Tako je bila mala dvorana v Katoliškem domu povsem zasedena.

Na sporedu sta bili dve konferenci; eno je imel g. Oskar Simičič, profesor v goriškem bogoslovju, drugo pa dr. Lojze Škerl, ki prav tako uči v semenišču v Trstu. Oba sta se pri svojih izvajanjih nasonila na dekrete II. vatikanskega koncila. G. Simičič je svojo pozornost posvetil predvsem verskemu stanju med mladino, ki jo žejja po resnici, pravici in svobodi, msgr. Škerl pa se je ustavil pri prvih členih konstitucije o Cerkvi v sedanjem svetu in nakazal nekatere probleme, ki danes mučijo svet in z njim zlasti današnjo mladino, ki mora živeti v sedanjem tako zelo spremenljivem času.

Po obeh predavanjih je sledila debata, ki je bila posebno živahna po drugem predavanju.

V nedeljo je bil zaključek tedna s filmom »Bog potrebuje ljudi«, ki si ga je ogledalo lepo število mladine. O filmu je zaključno besedo spregovoril g. J. Jurak.

S tega tedna je človek odnesel vtis, da je med našo mladino dosti takih, ki jih žejja po resnici, pravici in svobodi, a da jim starejši, zlasti še laični inteligenti, premalo nudijo in se zanje premalo zanimajo. Tako vsaj si razlagamo potek debate po drugem predavanju v četrtek zvečer.

Dve sto let posvetitve cerkve sv. Ignacija

Dne 24. februarja je poteklo dve sto let, odkar je leta 1767 prvi goriški nadškof grof Karl Mihael Attems, posvetil cerkev na Travniku, posvečeno spominu sv. Ignacija Lojolskega, ustanovitelja jezuitskega reda. Sopotvečevalci so bili škof-

je Gabrieli iz Concordie, Camucci iz Koprca ter Piccardi iz Pedene.

Zgodovina cerkve sv. Ignacija v Gorici se prične s prihodom jezuitov v naše mesto. Nekako štirideset let nato, ko so pričeli tu s svojo gimnazijo, so se leta 1654 lotili zidave svetišča. Dela so šla naglo od rok, še prenaplo, saj se je naslednje leto zrušil kor, kar pa graditelj ni ostrašilo. Zidali so naprej in leta 1680, na praznik sv. Ignacija, se je v njej že brala prva sv. maša. Darovi so prihajali od vseh strani, najbolj velikodušni od avstrijskega cesarja Leopolda I. V naslednjih letih so bile stranske kapele opremljene z oltarji, leta 1684 končan oratorij Marije Vnebovzete nad zakristijo, leta 1716 pa je Benečan Pascaglio Lazzarini

V mali dvorani Katoliškega doma v Gorici bo v torek, 7. marca in v četrtek 9. marca obakrat ob 20.30

STUDIJSKI TEDEN ZA NAŠE STARŠE

Predavala bosta msgr. Franc Močnik in škofov vikar iz Trsta msgr. dr. Lojze Škerl o temah koncila v zvezi s poslanstvom staršev v krščanski družini in sodobni družbi.

VSI NASI STARŠI IZ GORICE IN OKOLICE TOPLU VABLJENI!

dovršil mogočno ozadje glavnega oltarja. Še vedno pa je manjkala ureditev notranjosti svetišča in pročelja. To se je zgodilo med leti 1721-1726, ko sta bila zgrajena tudi oba zvonika s svojo značilno streho v obliki čebule.

Nov doktor

Na ekonomski fakulteti v Trstu je dne 28. februarja promoviral g. Albert Vetrh iz znane goriške družine. S prof. G. Bozo je razpravljal tezo o načelih italijanske ekonomske trgovine z ozirom na odnose z deželami Vzhoda. Novemu doktorju iskreno čestitamo!

V nedeljo, 5. marca bo v Kat. domu v Gorici ob 4^h popoldne

PROSLAVA PETE OBLETNICE

odprtja nove dvorane v Katoliškem domu.

Na proslavi bosta nastopila moški pevski zbor »M. Filej« ter mešani pevski zbor »L. Bratuž« iz Gorice, SKPD Steverjan bo pa uprizorilo Finžgarjevo ljudsko igro v štirih dejanjih

Naša kri

Vstop je prost; za kritje stroškov bo v odmorih srečolov. SKPD Steverjan bo igro kasneje ponovilo enkrat po veliki noči. Vabljeni vsi prijatelji Doma, še posebej pa njegovi dobrotniki!

Tekmovanje med goriškimi gostišči

Goriška pokrajinska turistična ustanova (EPT) je pripravila drugo gastronomsko tekmovanje med goriškimi gostišči z namenom, da poživijo domačo kuharsko tradicijo z vsemi njenimi posebnostmi. Na podlagi razpisanega natečaja se v tekmovanje ni moglo vključiti nobeno izmed gostišč, ki so se že udeležila prvega tekmovanja.

Letos se je prijavilo osem gostišč, med njimi kar tri slovenska: Jože Sirk iz Subide pri Krminu, Danilo Ožbót iz Rupe ter Miro Hmeljak iz Sovodnj.

Ocenjevalna komisija bo imela za oceno na razpolago sto točk. 40 jih odpade za goriško kuharsko specialiteto, po 20 za okusnost jedil in vina, po deset pa za pripravo mize in postrežbo ter za oceno v skladu s serviranimi jedili. Ocenjevali bodo tudi gostje. Ti bodo svoje mnenje izrazili na posebnih listkih upoštevajoč zlasti okusnost jedi in kakovost vina. Naročila za večerjo naj morebitni zainteresenti pravočasno sporočijo gostilničarju, ki je tisti večer na vrsti.

Tekmovanje se prične 2. marca zvečer ob 8.30 v restavraciji »Al Puija«; vsak četrtek bo prišla na vrsto ena izmed prijavljenih gostiln. Slovenska gostišča bodo vsa prišla na vrsto šele v aprilu. Najboljša gostišča bodo dobila priznalne diplome, vsa pa prispevek za stroške.

Vsak čas ima svoj kras

Pod tem naslovom je zadnji torek, 28. februarja pripravil prof. Slavko Bratina v spodnji dvorani Katoliškega doma prijeten projekcijski večer, ki je trajal več kot eno uro in v katerem je predvaljal vrsto lepih barvastih slik, ki jih je sam posnel. Gledalci so mogli slediti na platnu vsem štirim letnim časom, ki imajo vsak zase svojo posebnost in privlačnost. Bilo je videti razne nastope, ki so se zvrstili v Katoliškem domu v Gorici, v Standrežu in Steverjanu, obhajanje glavnih praznikov cerkvenega leta v Gorici, na deželi in v Sloveniji, dejavnosti naše šolske mladine, izlete v naravo in razna kulturna srečanja. Vmes so se prepletale podobe cvetenja in zorenja in odmiranja rastlinstva v naravi. Krasne barve so zadovoljile oči, nudile užitek duši, v srcu pa vzbujale hvaležnost do Stvarnika, ki je vse te lepote dal človeku, da se jih veseli in jih uživa.

Natečaj za slovenske učitelje

Solski skrbnik v Gorici je predstavnikom slovenskega sindikata izjavil, da je že poslal v Rim za odobritev osnutek natečaja za slovenske učitelje. Upa, da bo osnutek odobren in da bo lahko natečaj že v tem šolskem letu.

Prav tako je šolski skrbnik izjavil, da bo posredoval, da bi se mogli tudi slovenski učitelji iz goriškega področja udeležiti pedagoškega tečaja, ki bo v Trstu od 6. do 11. marca.

Iz Slovenije

Napredek slovenske pomorske družbe

V Piranu ima svoj sedež slovenska pomorska družba »Splošna plovba«. Letos bo dobila tri nove ladje: Koper, Postojno in Portorož. Prvo gradijo v Belgiji in bo zaplula že v marcu, zadnji dve pa bosta izdelani v puljski ladjedelnici. Postojna in Portorož sta namenjeni za plovbo okoli sveta. Tako bo ladjeve slovenske pomorske družbe v Piranu še to leto zrastle na 150.000 bruto-registrskih ton, kar pomeni, da je »Splošna plovba« tudi v svetovnem merilu dosegla pomorska podjetja srednje velikosti. Ta podjetnost slovenskih pomorščakov dokazuje, da se slovenski človek znajde tudi na morju in da se vračajo časi, ko po besedah pesnika Simona Jenka po morju adrijskem hrastov brod vozil je slovenski rod.

Š P O R T

Odbojka. Pretekli teden se je končno zaključilo deželno juniorsko prvenstvo za leto 1967; tekme so se vršile v Gorici. Nastopila so tri moštva. Zmagala je ekipa ENAOLI iz Trsta, ki je premagala Olympijo iz Gorice z 2:0 (15:5, 15:3), PAV iz Vidma tudi z 2:0 (15:6, 15:10). Olympija je zasedla tretje mesto, ker jo je premagal PAV z 2:0 (15:12, 15:12); kljub porazu so se Goričani dobro držali, saj so proti močnejšim nasprotnikom že vodili z 10:2. Za Olympijo so igrali: Susič (kap.), Cernic M., Antonič, Cotič V., Brajnik M., Frandolič, Pivk.

Deželno tekmovanje Serije C se je začelo preteklo nedeljo. Prvo tekmo je Olympija odigrala v Trstu proti ACLI in zmagala s 3:1 (13:15, 15:12, 15:9, 15:5). Igralci Olympije: Valentinčič (kap.), Susič, Legiša Z., Soban, Antonič, Frandolič, Brajnik, Pivk.

Prihodnja tekma Serije C bo v Gorici v nedeljo dopoldne. *Vabljeni so naslednji igralci:* Valentinčič, Susič, Cernic, Soban, Cotič, Antonič, Legiša, Frandolič, Pivk, Brajnik.

Smučanje. Na tekmah »Primi Sci« v Oveji vasi sta tekmovala tudi dva dijaka slovenske nižje srednje šole in sta zasedla tale mesta: 4. Kocjančič Niko, 9 točk (5. v teku, 4. v smuku); 5. Nanut Rudi, 9 točk (4. v teku, 5. v smuku).

ZA KMETOVALCE

Deželna pomoč za škodo po poplavih in toči. Vlaganje prošnje do 3. aprila letos

Deželna uprava je objavila drugi seznam občin, ki so bile leta 1966 prizadete s poplavami ali točo in imajo pravico do pomoči:

na Tržaškem: občine Devin-Nabrežina Dolina in Repentabor, ki jih je prizadel vihar z izredno točo v dneh 25., 28., 29. junija in 8. julija 1966;

na Goriškem: občine Starancan, Tržič, Skocjan ob Soči in Villesse, ki so jih prizadeli viharji z izredno točo dne 15. julija in morske ter rečne poplave v dneh 3., 4. in 5. novembra 1966;

na Videmskem: občine Ahten, Fojda, Humin, Brdo, Neme, Speter Slovenov, Tajpana in druge kakor tudi nekatere občine na območju Pordenona, ki so jih prizadeli viharji z izredno točo v dneh 15. aprila, 11. in 25. maja, 15. in 24. junija, 7., 8., 15., 17., 31. julija, 2., 5., 8., 15., 16., 17., 18. avgusta, 5., 13., 14. septembra in poplave v dneh 3., 4. in 5. novembra 1966.

Kmetje iz naštetih občin, ki so v omenjenih dneh utrpeli škodo zaradi toče ali poplav lahko vložijo prošnje za pomoč do 3. aprila letos. Prošnje sprejemajo kmetijska odnosno gozdarska nadzorništva.

Prispevki brez povračila so namenjeni za obnovitev obdelovalnih zemljišč kot izkopavanje ali odvažanje naplavljenega materiala; za obnovitev nasadov, pozidanje in popravilo stamb., opornih zidov, voznihih poti, odtočnih kanalov, vodovodov, namakalnih naprav, električnih vodov, kakor tudi za obnovo naprav za ohranjanje ali predelavo lastnih pridelkov. Prispevki so namenjeni tudi za obnovitev živih in mrtvih zalog. Mala posestva in neposredni obdelovalci lahko dobijo do 80%, srednja do 65% in velika posestva do 40% prispevka. Za uničena zemljišča, ki jih ni mogoče obnoviti, je na razpolago odškodnina do 80% njihove vrednosti.

Ugodna posojila za dobo petih let je lahko dobiti za izgubljene pridelke, če je bilo uničeno čez 20 odstotkov za prodajo namenjenega blaga.

Poleg omenjenih ugodnosti se prizadeti kmetje lahko poslužijo tudi pomoči, ki jo nudi država za poplavljenega področja.

Inž. Janko Košir

DAROVI:

Za župnijski dom v Steverjanu: Terežija Piccotti roj. Hlede, Argentina, 10.000; Zinka Lapanja, Gorica, 5.000; A. T. 10.000; M. S. 2.500; Zvonko Simičič 4.000; Alojzija Ciglič 2.000; J. S. 5.500; J. H. 6.000; Franciška Terpin roj. Jelušček 10.000; namesto cvetja na grob pok. Štefanije Terpin, družina Humar, Valerišče, 3.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Gdč. M. 2.3.000; gdč. A. C. 2.500; Simičič Jožef 1.000 lir.

Vsem dobrotnikom iskren Bog povrni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 30, osmrtnice L 50, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici
Izdaja Katoliško tiskovno društvo